

for at komme frem ad denne Vej. Saa vil jeg kun sige til den højtærede Minister, at saa er han bedst kørende, og saa er Folketinget ogsaa bedst kørende; saa skulle vi se, om Kommissionens Arbejde kan sætte nogen Frugt, og om Ministeren til næste Aar kan forelægge os et Forslag til en virkelig ordinær Lønningslov, baseret paa Oplysninger fra Kommissionen og Ministeriet. Efter de faldne Udtalelser synes jeg i Grunden, at Arbejdet for det nuværende Forslag kan være færdigt; de vidne jo i den Retning, at der intet er at gøre. Lad os saa med fuld Kraft slaa ind paa den anden Vej og se, om vi kunne skaffe et Lønningstillæg til de smaa Funktionærer, der trænge haardt dertil. Det er mig lige meget, hvordan det sker, naar blot de faa Pengene. Jeg takker for, at Tanken er kommen frem, og jeg haaber, at man af alle Kræfter vil sætte denne Sag igennem.

Berntsen: Jeg skal ikke af den Forhandling, der allerede er ført, lade mig friste ind paa en Omtale af Kommissionens Ledelse eller af de Forslag, der have været fremsatte i Kommissionen. Jeg mener, man ogsaa kan være berettiget til i dette Forhold at sige: Tavshed, mens Retten sidder. Jeg beklager, at den ærede Minister har indladt sig paa en Kritik af Kommissionens Formand, ligesom jeg beklager, at det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) — maaske dog nok ved en Fortalelse — har paralleliseret det foreliggende Lovforslag med et Forslag, der er fremkommet i Kommissionen, jeg tror endogsaa, han et Par Gange har brugt Udtrykket: „vedtaget i Kommissionen“. Men der er ikke vedtaget noget i Kommissionen. Det Udvalg, der har haft denne Sag under Overvejelse, har faaet Sagen vist tilbage til ny Drøftelse. Men for øvrigt skal jeg sige: det er en bekendt Sag, at Kommissionens Formand er beskikket til dette Hverv af Regeringen, og det forekommer mig, at Regeringen, naar den beskikker en Mand til at lede en Kommissions Arbejde, vil være betrygget for, at der ikke fra denne Formands Side gøres noget, der kan skade Forhandlingernes hurtige Fremme eller skade Ledelsen af Arbejdet.

Hvad det foreliggende Forslag angaar, skal jeg ikke undlade at udtale, at Fremsettelsen deraf, særlig paa dette Tidspunkt, har i ikke ringe Grad forundret mig, dog ikke fordi det er noget usædvanligt, at det nuværende Ministerium fremsætter Lønningsforslag. Tværtimod, det synes at være

dette Ministeriums Specialitet at fremsætte Forslag til forhøjede Lønninger for Statens Embeds- og Bestillingsmænd. Vi have allerede liggende paa Tingets Bord en hel Række af saadanne Forslag, og flere ere i Vente. Jeg skal saaledes nævne Forslaget om Postvæsenets Lønninger, der sigter til en forøget Udgift af 631,000 Kr. aarlig, og Forslaget om Telegrafvæsenets Lønninger, der tilsigter en Forøgelse af 205,000 Kr. aarlig. Vi have endvidere liggende paa vort Bord Forslag til Lønningslov for Hærens Underbefalingsmænd, sigtende til en Forhøjelse af disse Lønninger med 318,000 Kr. og en lignende Lov for Søværnet, som tilsigter en Forhøjelse af Lønningerne med 77,150 Kr. Endelig have vi nu det foreliggende Forslag om Lønningsforhøjelse under Statsbanedriften, hvilket Forslag sigter til at forøge Udgiften til disse Lønninger med 640,000 Kr. aarlig. Alt dette er tilsammen taget en Forøgelse af Udgiften for Statskassen af ca. 2 Mill. Kr. aarlig, og dette tilmed paa et Tidspunkt, da den ærede Finansminister ved enhver Lejlighed minder dette Ting om, at vor finansielle Status er alt andet end god. Man maa da her være berettiget til at opkaste det Spørgsmaal: Hvor skulle alle disse Penge komme fra? Den ærede Minister kan maaske give os nogen Oplysning i saa Henseende. Er det Ministerens Mening, at man skal optage Statslaan for at forøge og forbedre Statsembedsmændenes Lønninger, eller hvorledes vil overhovedet det ærede Ministerium tilvejebringe de mange Millioner, som stilles i Udsigt at skulle gaa med i Fremtiden til forøgede Udgifter til Embeds- og Bestillingsmænd? Hvis vi vedtage det Forslag, som her foreligger fra den højtærede Ministers Side, er det min Mening, at saa maa Rigsdagen i Konsekvens dermed vedtage de øvrige af mig nævnte Lønningsforslag; det kan der ikke være Tale om . . . (Afbrydelse) . . . at vi slippe for. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem for Odense (M. Madsen) mener med sine mange Afbrydelser. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Tale er baade Ja og Nej, medens den burde være enten Ja eller Nej. Jeg mener nemlig, at Postvæsenets Funktionærer ere langt uheldigere stillede end f. Eks. Statsbanedriftens Funktionærer. Da disse sidste fik deres Lønninger fastsatte ved Lov i 1892, bleve deres Lønninger fastsatte saaledes, at vi gavede disse Funktionærer en ikke saa lidt bedre Stilling, end Funktionærerne da havde i de andre Etater, og Stillingen er endda yder-